

mener, at Besiddelsen af disse Øer maaske ved Krigens Slutning kunde byde os adskillige gode Betingelser, som vi nu ikke fuldt kan overse og neppe nok tale om. Hvor meget der kan ligge i denne Betragtning, skal jeg ikke udtale mig om, jeg tror ikke, der ligger saa meget i den, som mange mener, men det er min Overbevisning, at naar en saadan Betragtning er til Stede i et Folk overfor en Sag, og denne bliver afgjort, uden at de Muligheder, som antages at være til Stede, bliver prøvet, vil der i Folket blive tilbage en Skuffelse, en Misfornøjelse, som i Aarenes Løb vil svulme op for manges Bevidsthed til noget stort. Derfor er der meget, der taler for, at man ikke skal gaa til en Afgørelse i denne Sag, saa længe vi har de Forhold i Europa, som vi har. Det lykkeligste vilde være, at Afgørelsen af det foreliggende Spørgsmaal blev udsat, indtil fredelige Tider oprandt, og vi helt ud kunde overse de Muligheder, der forelaa for vort Land med Hensyn til Afstaaelsen af disse Øer.

Desuden er der en Betragtning, som straks melder sig, og som allerede i høj Grad har rørt sig i Offentligheden, og det er den, at denne Sag ligesom kommer bag paa os alle, bag paa Rigsdagen og bag paa Folket, at det er en Overraskelse, for ikke at sige en Overrumpling. Nu har jeg hørt sige, at bag paa Rigsdagen kan Sagen jo ikke være kommet, for Udenrigsministeren har i Januar Maaned kaldt Partiernes Formænd op til sig og fortalt dem, at der stod Forhandlinger paa. Og det er rigtigt, det har han gjort. Formanden for Lands tingets Venstregruppe og jeg var ogsaa tilkaldte og fik Meddelelse om, at saadanne Forhandlinger stod paa, og om, hvad der var sket, men vi fik et stærkt Paalæg om ikke at tale til noget Menneske om, hvad vi saaledes fik at vide, og det har vi selvfølgelig heller ikke gjort. Vi kunde ikke give vort Parti nogen Meddelelse, og vi maatte derfor sige til hinanden, da vi gik derfra: Hvad Værd har egentlig en saadan Meddelelse, som man ikke maa bringe videre til Partiet? Og vi var enige om, at den intet Værd havde. Den har heller ikke haft Værd i den Henseende, at den har kunnet føre til, at vort Parti fik noget at vide om, at der var en Forhandling i Gang om Afstaaelse af Øerne. Meddelelsen herom er derfor kommet bag paa Venstre, ligesom den er kommet bag paa Offentligheden. Ja ikke nok med det, men samtidig med eller i alt Fald kort før, at Rigsdagen fik Meddelelsen, udsendte Ministeriet kraftige

Dementier af de Rygter, der var fremme om Salgsforhandlingerne. Ministeriet benægtede pure, at saadanne Forhandlinger havde fundet Sted, og det er ikke ret længe siden, at Benægtelsen blev gentaget, da vi havde en Forhandling her om Telegramcensuren, som sikkert er alle Medlemmer i frisk Minde. Alt dette gør, at man ude i vort Folk har den Mening og ikke kan faa anden Mening, end at denne Sag kommer som en Overrumpling for Rigsdagen og navnlig for Folket.

Men det er højst uheldigt at afgøre en saadan Sag under disse Omstændigheder, og det er navnlig uheldigt, fordi denne Rigsdag i Virkeligheden efter mit og mit Partis Skøn ikke er kompetent til at træffe en saadan Afgørelse. Vi mener nemlig, at alle store Spørgsmaal, i alt Fald alle saadanne Spørgsmaal, som der er Strid om — og denne Sag er der Strid om; det var der i 1902, og det har allerede vist sig, at der ogsaa er det nu — skal denne Rigsdag ikke tage sig paa at afgøre. Vi mener derfor, at Ministeriet vilde handle vel ved, efter at have fremsat dette Lovforslag og efter at have hørt Forhandlingerne her, at sige: Denne Sag maa vi hellere udsætte, den kan ikke afgøres nu. Hvis Ministeriet mener, at den skal føres frem til Afstemning og Afgørelse, kan Venstre ud fra vor Opfattelse, at denne Rigsdag ikke er kompetent til at tage en saadan Beslutning, ikke sige andet, end at vi gaar imod Beslutningen. Vi gaar ikke imod den ud fra saglige Grunde . . . (Afbyrdelse) . . ., thi i saglig Henseende staar Venstre paa lignende Maade som i 1902. Ja, de Herrer ler, men der er andre Grunde her i Verden end Hensyn til Pengene, der er ogsaa andet, der gælder i Verden. Vi gaar imod Salget, fordi vi mener, at det ikke er tjenligt for vort Folk at træffe en saadan Beslutning, naar den kommer som en Overrumpling. Vi gaar imod, fordi vi mener at skyldte vore Vælgere og hele vort Folk det Hensyn, at en saadan Beslutning først træffes efter moden og rolig Overvejelse og ikke som en Overrumpling.

Sigvald Olsen: Det er jo en lang Række Aar, der er gaaet, siden denne Sag første Gang blev rejst i den danske Rigsdag. I 1902 stemte mit Parti sammen med de øvrige Oppositionspartier her i Tinget for Salget af de vestindiske Øer, og vi har ikke forandret Anskuelse om denne Sag siden da. Tværtimod, de Forhold, som har udviklet sig ovre paa Øerne